

[Jørgen Junior]

nomisk MPLA-regeringen, der er kommet til magten ved hjælp af de cubanske lejetropper. Endda på et tidspunkt, hvor de isolerede FNLA- og Unitá-tropper ikke engang er definitivt slået, men behersker betydelige landområder i henholdsvis det nordlige og sydlige Angola.

I en reportage i den ansete engelske avis Sunday Telegraph den 2. april fortæller en udsendt medarbejder om forholdene i Nordangola, hvor FNLA kæmper mod MPLA og deres tusindvis af cubanske støttetropper. Vesten vender det blinde øje til, er artiklens overskrift. Det dokumenteres, hvilke midler cubanerne bruger for at undertrykke befolkningen. Den danske støtte er derved blevet en politisk bestemt hjælp til det angolesiske marxistiske regime. Den hjælper dem i forsøget på at undertrykke i hvert tilfælde dele af Angola, i hvert tilfælde dele af den angolanske befolkning, og i forsøget på at gøre Angola til en kommunistisk lydstat, på samme måde som man har set det i Moçambique.

Jeg tror ikke, der er flertal – jeg håber det i hvert tilfælde ikke, og jeg synes ikke, der burde være flertal – for en sådan politisk bestemt hjælp til bl. a. MPLA i deres borgerkrig. Derfor vil jeg fremsætte et forslag om motiveret dagsorden, for at regeringen kan vide, hvor langt den har opbakning i sin støtte til de afrikanske og cubanske marxisters kamp for deres ideologi. Jeg skal tillade mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget udtaler, at Danmark skal holde op med at give økonomisk støtte til de afrikanske lande og bevægelser, der benytter sig af cubanske tropper i deres kamp for en marxistisk sejr.

Tinget fortsætter derefter behandlingen af forespørgslen.«

Selv om disse naturlige begrænsninger blev indført i reglerne for den danske u-landsbistand, er der stadig mange områder, hvor en ny indstilling er nødvendig for at få u-landshjælpen til at fungere mere tilfredsstillende end nu.

Man kunne tro, da fremskridtspartiet er imod u-landsbistand, at vi gnider os i hænderne, når vi ser, hvor urimeligt mange af skatteborgernes penge bruges. Man kunne

tro, vi ville gå ud fra, at vi hurtigere fik åbnet befolkningens øjne for misbruget. Men fremskridtspartiet er ikke et alt-eller-intetparti. Vi registrerer, at der er flertal for en statslig u-landsbistand, vi arbejder ud fra realiteterne, og vi vil gerne påvirke realiteterne, således at de midler, der bevilges, i det mindste bruges så fornuftigt som muligt.

I den fynske avis Morgenposten var der den 2. april en stor artikel om Afrikas nye koloniherrer. De udsendte bistandseksperter i deres swimmingpools med deres drinks og deres sorte tjenestefolk var der fortalt om i denne artikel. Der var fortalt om denne herskende embedsmandsklasse blandt de mennesker, som man angiveligt vil hjælpe. Det var et billede, som vel nærmest var møntet på det dyre Danida, og det var et skræmmebillede. Denne indstilling, som der nok er meget rigtigt i, men som naturligvis heller ikke er hele billedet – lad det være ganske klart sagt, det er naturligvis kun en del af billedet, det inddrømmer vi da også – denne indstilling kan ikke være den rigtige, hvis vi fra dansk side skal være medvirkende til en form for hjælp til selvhjælp. I så fald må det være en lighed, der er tale om, en lighed, der så vidt muligt må afspejle de reelle forhold, en lighed i handel fremfor alt. At der så er visse betingelser og bindinger, som er tvingende nødvendige, det er en anden sag. Kort sagt må man vel sige, at de betingelser går ud på for det første, som jeg har nævnt tidligere, at lande, der modtager bistand fra os, ikke ideologisk direkte støtter omvæltninger, der kan blive hele brædder til vor ligkiste. Man må imidlertid også gøre de u-lande, der modtager støtte fra os, begribeligt, at store angrebsbetonede militærstyrker med de tilhørende omkostninger, som dette medfører, ikke hører sammen med at modtage bistand fra dansk side.

Der bør også være en meget kraftig påmindelse – og dér er vi nok for en gangs skyld enige – om, at svangerskabsforebyggende foranstaltninger skal og må være en del af deres politik uanset de traditioner og den religion i øvrigt, som findes i det pågældende modtagerland. Ellers er karret nærmest bundløst.

Endelig skal vi ikke være bange for at vise vort politiske ståsted og påpege over for de lande, vi giver bistand til, at Sovjetunionen og den kommunistiske verdens ideologi er